

## Čís. 5200.

Pojem »pozemek« (§ 83 I. tr. zák.) je pojmem širším a obsahuje v sobě i pojem domu a příbytku.

Dům nebo příbytek mohou býti vhodným předmětem rušení míru pozemního, zvláště tehdy, nejsou-li dány všechny zákonné znaky jednání, jež zákon označuje za rušení míru domovního, jsou však dány všechny složky činu uvedeného v první větě § 83 tr. zák.

Za dům ve smyslu druhé věty § 83 tr. zák. lze považovati jen nemovitost s takovou stavbou, které se užívá nebo která je aspoň způsobilá k užívání za dům nebo za příbytek.

Novostavba do takové míry ještě nedokončená nemůže býti označena za dům nebo příbytek, nýbrž je pozemkem.

Možnost reální konkurence mezi zločinem podle § 83 první věta tr. zák. a zločinem vydírání podle § 98 a), b) tr. zák.

Možnost ideální konkurence mezi zločinem vydírání skutkem podle § 98 a) tr. zák. a dokonaným přestupkem podle § 411 tr. zák.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1935, Zm I 955/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 22. září 1933, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle § 83 tr. z., zločinem veřejného násilí vydíráním podle § 98 a), b) tr. z. a přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 411 tr. z.

## Z d ů v o d ů:

Obžalovaní B. S. a B. T. uplatňují proti napadenému rozsudku důvody zmatečnosti podle čís. 9 a), 10 § 281 tr. ř. Oba společně namítají, že novostavbu nelze pokládati za pozemek, nýbrž za dům ve smyslu § 83 tr. z., že tedy jde o rušení míru domovního, jímž je úplně konsumována činnost, kvalifikovaná v rozsudku za zločiny veřejného násilí vydíráním podle § 98 a) i b) tr. z. a přestupek úmyslného tělesného poškození podle § 411 tr. z. Domáhají se proto oba, a to i v konečném návrhu, aby jejich činnost byla uznána pouze za zločin veřejného násilí, spáchaný rušením domovního míru, podle § 83 tr. z. a aby právní kvalifikace jich jednání i za zločiny veřejného násilí vydíráním podle § 98 a) i b) tr. z. a přestupek úmyslného tělesného poškození podle § 411 tr. z. byla pominuta. Vytýkají tedy obžalovaní napadenému rozsudku zmatek čís. 10 cit. paragrafu, leč bezdůvodně.

Ustanovení § 83 tr. zák. obsahuje v sobě dvě skutkové podstaty. V jedné jde o rušení pokojného držení pozemku násilným vpádem s více sebranými lidmi, ve druhé o vniknutí do něčího domu či příbytku buď se zbraní (byť i bez pomocníků) nebo beze zbraně s lidmi sebranými a s vykonáním násilí na majiteli domu či příbytku nebo jeho domácích osobách, jmění nebo statku.

Užívá tedy zákon v jedné skutkové podstatě pojmu »pozemek« a ve druhé pojmu »dům nebo příbytek«. Jednak z této okolnosti, jednak i z mluvnického obsahu cit. slov zákonných je jasné, že jde o různé pojmy. Stěžovatelé se však mýlí, mají-li za to, že jde o dva pojmy zcela výlučné. První z nich (»pozemek«) je pojem širší a obsahuje v sobě i pojem domu či příbytku. Z toho důvodu i dům nebo příbytek mohou býti vhodným předmětem jednání, popsaného ve větě týkající se rušení míru pozemního, zvláště tehdy, nejsou-li dány všechny zákonné znaky jednání, jež zákon označuje za rušení míru domovního, jsou však dány všechny složky činu uvedeného v první větě téhož paragrafu. Je tedy pozemkem ve smyslu první věty § 83 tr. z. každá nemovitost. Za dům ve smyslu druhé věty téhož paragrafu lze však považovati jen nemovitost s takovou stavbou, které se užívá neb která je aspoň způsobilá k užívání k účelům v zákoně popsaným, t. j. jako dům nebo příbytek. Novostavbu do takové míry ještě nedokončenou nelze proto ještě označiti za dům nebo příbytek ve smyslu zákona. Novostavba taková je však ve smyslu uvedeného názoru pozemkem. Svědkové K. a P. nezdržovali se též v novostavbě, o níž v souzeném případě jde, proto, že by jim měla sloužiti trvale za dům či příbytek. Správně proto viděl napadený rozsudek v nedokončené stavbě pouze pozemek a nikoli dům či příbytek a nepochybil v důsledku toho, když čin obžalovaných nepodřadil ustanovení o rušení míru domovního a shledal v něm rušení míru pozemního, neboť všechny znaky tohoto činu jsou ve zjištěném jich jednání dány.

Poněvadž stěžovatelé tvrdí ve své zmatečné stížnosti, že pouze kvalifikace jich činu za rušení míru domovního (nikoliv i kvalifikace za rušení míru pozemního), by vyloučila podřadění jejich jednání též za zločiny veřejného násilí vydíráním podle § 98 a), b) tr. z. a za přestupek úmyslného tělesného poškození podle § 411 tr. z., netřeba se zabývati jich dalšími vývody o tom, kdyžtž bylo dovedeno, že právní kvalifikace za zločin veřejného násilí rušením domovního míru podle § 83 věta druhá tr. z. tu vůbec v úvahu nepřichází. Stačí podotknouti, že reální konkurence mezi zločinem veřejného násilí rušením pozemního míru podle § 83 první věta tr. z. a zločiny veřejného násilí vydíráním skutkem a vyhrůžkou podle § 98 a), b) tr. z. není vyloučena, ježto k prvému z nich se nevyžaduje spáchání násilí na osobách nebo vyhrůžek vůči nim. V opačném případě by tato násilí, resp. vyhrůžky zůstaly neposouzeny. Rovněž mezi zločinem veřejného násilí vydíráním skutkem a dokonaným přestupkem úmyslného tělesného ublížení podle § 411 tr. z. není ideální konkurence vyloučena, neboť k prvému z nich se nevyžaduje takového násilí, aby dostoupilo stupně v § 411 tr. z. vyznačeného. Násilí v tomto ustanovení popsané svou intenzitou přesahuje pojem násilí v § 98 a) tr. z. předpokládaného. Je proto kvalifikace činu obžalovaných, jak v napadeném rozsudku je uvedena, zcela odůvodněna.

### Čís. 5201.

Byl-li obžalovaný odsouzen dvěma okresními soudy pravoplatně podmíněně a soud, vynášející pozdější rozsudek, nepoužil § 265 tr. ř., ač šlo o trestné činy, které měly býti podle § 56 tr. ř. souzeny týměž rozsudkem, jest považovati oba rozsudky za rozsudky samostatné.